

FLORI BUNGETE

prozator, poet

(n. 25 iulie 1962 , com. Produlești, jud. Dâmbovița)

Flori Bungete va fi, la acest început de secol și mileniu, un ilustrativ vector al literaturii târgoviștene, o scriitoare de profundă sensibilitate.

- George Coandă

Bungete Florica a absolvit Liceul Industrial nr 2 Târgoviște, profil Mine, petrol și geologie, specialitatea Laborant Fluide de Foraj, 1977-1981.

Intre anii 1984-1990, a fost agent fiscal la Primăria Produlești, iar în 2018, și-a dobândit apartenențe la societăți literare și la Societatea Scriitorilor Târgovișteni.

Volume publicate

Prima mea scenă - poezii pentru copii, Editura Saga, 2015

Muză și poet - poezie, Editura Natiunea, 2018

Maria - roman, Editura Natiunea, 2018

Amintiri și născociri, Editura Bibliotheca, 2018

Poveste pentru părinți și copii (proză și versuri), Editura Bibliotheca, 2019.

Premii literare

Premiul de excelență al Festivalului de Poezie Patriotică, Aninoasa, 2015

Premiul pentru generozitate tematică și stilistică, acordat de Ed. Natiunea 2018

Premiul pentru publicare, acordat de Ed. Verbaniana, 2018

Alte activități

Vicepreședinte Cenaclul literar „ Vasile Carlova”, Cercu Militar Târgoviște

Membru Fondator Ansamblul folcloric „Zestrea Satului”

Textier române, colinde, cântece copii, cântece populare.

* * *

Poezii

De întrebi...

De-ntrebi izvoru cine sunt,
El îți va spune: VIAȚA!
Ce lacrimă din ochii mei,
Redând lumii speranța.

De-ntrebi un munte cine sunt,
El îți va spune :BRADUL!
Ce stă pe culmea mea semeț,
Sub cerul ca topazul.

De întrebi râul cine sunt,
El îți va spune: STÂNCA!
Pe care eu nu-o pot lua,
La vale, cât aș încerca.

De întrebi Luna cine sunt,
Ea îți va spune: CERUL!
Pe care eu lumin în noapte,
Așa ca giuvaierul.

De întrebi norul cine sunt,
El îți va spune: PLOAIA!
Ce cade-n ropot pe pământ,
Să stingă vâlvătaia.

De-ntrebi pământul cine sunt,
El îți va spune: RODUL!

Din toamna anului bogat,
Să sature norodul.

Dar de-ntrebi muza cine sunt,
Ea-ți va spune: POETUL!
Ce moare prin al lui condei,
Încetul cu încetul....

Cum poți...toamnă?

Cum poți să spui că ești o Doamnă,
Toamnă,
Când pe furiș tu ai venit,
Ai alungat cucu din codru
Și frunza-n vii ai ruginit?

Cum poți să spui că nu îți pasă,
Toamnă,
De frunzele de pe alei
Strivite-n fiecare zi
De pași mărunți și grei?

Cum poți să spui că nu te doare,
Toamnă,
Când vântul în rafale bate
Și ploaia ta a umezit
Covorul gros de frunze moarte?

Cum poți să spui că nu ți-e milă,
Toamnă,
De rândunelele ce-n zbor
Țintesc cu ochii zarea
Plutind deasupra unui nor?

Cum poți să spui că e firesc,
Toamnă,
Să cadă bruma peste iarbă

Când ea e încă verde crud
Și nimeni nu te-ntreabă:

Cum poți să spui că ești o Doamnă,
Toamnă?...

Și clopotul bătea

Spărgând a nopții neagră-ncremenire,
Cobea o buhă-n miez de rece noapte,
Vestind țipând, când tare, când în șoapte,
A morții noastre reci ademenire.

Dansau zălud pe cer Ielele toate ,
Să îplinească-a lor tristă menire,
Iar eu visam la marea nemurire.
Și mă vedeam, deja, eternitate!

Șimțeam că-mi înghețase-n vene vlaga,
Privind cum viața, toată, mi se duce,
Și auzeam bătând: talaga-banga!

În gură-aveam un gust de-amar și dulce,
Vedeam cum vine iute necrofaga,
Și sufletu-mi sta singur în răscruce!

Întocmit de
Liliana Marin, editor